

[Flemming Jensen.]

ville være afgørende. Jeg kan her henvide til lærerprognoserne for folkeskolen, hvoraf det fremgår, at mens man oprindelig havde ventet en gradvis nedgang i lærermangelen, så den i 1974-75 skulle omfatte 13.000 timer ugentlig, regner man nu i samme år med ikke færre end 219.000 timer. Når det er tilfældet, må man altså gøre op med sig selv, om man på grund af lærermangelen vil skride til en yderligere udsættelse, eller om man hen ad vejen, som det hedder på nydansk, vil søge at skabe rimeligere forudsætninger for den udvidelse af undervisningspligten, vi finder naturlig. Med en enkelt undtagelse finder den konservative gruppe, at der er nået sådanne fremskridt under udvalgsbehandlingen, at vi kan støtte, at udvidelsen finder sted nu.

Under første behandling nævnte jeg, at det ville være et problem, om man kunne skabe den fornødne rådgivning. Her er vi kommet et skridt videre, idet ministerens ændringsforslag, som er tiltrådt af udvalget, går ind for, at der fra 7. skoleår afsættes en fast ugentlig time til klasselærerens opgaver. Med andre ord: inden for rammerne af skolens daglige liv erkender man nu, at der er et virkeligt behov for denne rådgivning, som jeg i øvrigt finder klasselæreren må være den rigtige til at yde, da han formentlig kender eleverne og deres hjem. Hertil behøves næppe nogen psykologuddannelse.

Mens vi er ved rådgivning, må jeg beklage, at ministeren har fastholdt sit ønske om, at optagelse i 1. real skal afgøres af elever og forældre alene. Jeg finder stadig, at det er forkert, så længe realskolen er en helhed, men må vel gå ud fra, at der kommer en rådgivning i stand, hvad enten det er elever, forældre eller skole, der tager initiativet, f. eks. i løbet af 1. eller 2. kvartal af skoleåret. Det står for øvrigt også stadig skolen frit for at indkalde både elever og forældre til drøftelse, hvis der viser sig problemer. Vi må så regne med, at forældrene vil lytte til denne rådgivning, for ellers bliver deres børn for let de sande tabere.

Lovforslaget rummer også en bestemmelse om, at undervisningspligten kan opfyldes i „en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves i folkeskolen“. Men denne bestemmelse om undervisningen får først værdi, når man drager om-

sorg for, at økonomien i de enkelte hjem ikke stikker en kæp i hjulet. Derfor hilser vi med tilfredshed det løfte, der er givet om, at man vil søge gennemført en forhøjelse af statsstøtten. Det er et skridt, som ikke mindst vil være til gavn for den altid klemte mellemstand.

Allerede ved behandlingen af forslaget til folketingsbeslutningen i 1969 udtrykte det konservative folkepartis ordfører, fru Ellen Strange Petersen, sin betænkelighed ved det såkaldte pauseår, der imidlertid blev en del af det store forlig. Ministeren forlader nu pauseåret efter 7. skoleår, og jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg deler de betænkeligheder, som har fået ministeren til at tage dette skridt.

En af de ting, som har virket mest i retning af, at det konservative folkeparti kan støtte det ændrede lovforslag, er, at man har accepteret, at dispensationsmulighederne skal ligge helt på det lokale plan. Vi tror, det er rigtigt, at man har forladt tanken om, at skolekommissionen skulle afgøre de sager. Baggrunden var, at reglerne skulle være ens, men prisen var for høj. Jeg deler ikke den opfattelse, som nu og da kommer til udtryk, at skolenævnene ingen indflydelse har. Men jeg er enig i, at interessen for deres arbejde er for ringe. Skal den øges, må det være afgørende, at så mange opgaver som muligt lægges i deres hænder. Selv om denne dispensationsret følges op af et ret detaljeret cirkulære, er der ikke tvivl om, at netop det, at nævnene er nær ved både forældre og skole, betyder, at man kan tage de personlige hensyn og drøfte sagen ud fra et kendskab, som en skolekommission ikke har og ikke kan have.

Hvor langt folkeskolen skal decentraliseres, ved jeg ikke. Men vi er meget langt fra risikoen for, at det bliver for meget, og denne ændring i lovforslaget er særdeles afgørende, hvis man vil have det samarbejde mellem hjem og skole, uden hvilket der kan skabes en afstand som den, vi, uden sammenligning i øvrigt, har set i seksualundervisningsdebatten. Jeg har haft den frygt, at skolekommissionerne i mange tilfælde ville blive identiske med skoleforvaltningerne. Denne frygt formindskes i samme omfang, som afgørelsen lægges hos forældrepræsenterne. Smidigheden i optagelsen i skolen er bevaret, idet man af praktiske